

08-09-2018

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

**"মৰমৰ সন্তানসকল – জ্ঞান সাগৰ পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ ল'বলৈ হ'লে ২০ নখেৰে জোৰ দি হ'লেও পঢ়া নিশ্চয়
পঢ়া, পঢ়াৰ দ্বাৰাহে ৰজা বা জীৱন মুক্তিৰ পদ প্ৰাপ্তি হ'ব"**

***প্ৰশ্ন:-** জ্ঞান মাৰ্গত কোনে সদায় স্থিত হৈ থাকিব পাৰে? উচ্চ পদ প্ৰাপ্তিৰ আধাৰ কি?

***উত্তৰ:-** যাৰ পঢ়াৰ বাহিৰে অন্য কোনো কথাৰ প্ৰতি ৰাপ নাই, জ্ঞানৰ পৰিপক্ক অৱস্থা প্ৰাপ্ত কৰিছে তেৱেঁই এই জ্ঞান মাৰ্গত সদায় স্থিত হৈ থাকিব পাৰে। বাকী ধ্যান সাক্ষাৎকাৰৰ আশা ৰখা, খেল-ধেমালি কৰা ইয়াৰ দ্বাৰা একো লাভ নহয়, বৰঞ্চ আৰু বেছিকৈহে মায়াই প্ৰৱেশ কৰি লয় পিছত পিতাৰ হাত বা পঢ়া এৰি দিয়ে। উচ্চ পদৰ কাৰণে পঢ়াৰ প্ৰতি সম্পূৰ্ণ মনোযোগ দিয়া উচিত।

***গীত:-** তুমিয়ে মাতা... (তুমি হ' মাতা...)

ওঁম্ শান্তি। ওঁম্ শান্তিৰ অৰ্থতো সন্তানসকলক বুজোৱা হৈছে। যিসকল ৰিলিজিয়াছ মাইণ্ডেড (ধাৰ্মিক মনৰ) অথবা ধৰ্মাত্মা পুৰুষ আছে, মন্দিৰ আদিলৈ যায় তেওঁলোকৰ মুখৰ পৰা ওঁম্ শান্তি শব্দ উচ্চাৰিত হয়। কিন্তু তেওঁলোকে অৰ্থ নুবুজে। আমিও কওঁ ওঁম্ শান্তি, মই আত্মা। আত্মা শব্দ নিশ্চয় আহে। চুপ্ৰিম চ'ল (পৰম আত্মা) অথবা আত্মাই কয় – ওঁম্ শান্তি। মই আত্মাৰ স্বধৰ্ম হৈছে শান্তি। আত্মাই নিজৰ অক্যুপেশ্যন (বৃত্তি) ৰ বিষয়ে কয়। পিতায়ো কয় ওঁম্ শান্তি। ময়ো আত্মা, কিন্তু মোক পৰমাত্মা বুলি কয় কাৰণ মই সদায় পৰমধামত থাকো। মই জন্ম-মৰণত নাহো। পিতাই সন্মুখত আহি কয় – তোমালোক পুনৰ্জন্মত আহা, তোমালোক দেহধাৰী হোৱা। সূক্ষ্মবতনত থকা সকলো সূক্ষ্ম দেহধাৰী। মই ইয়াৰ পৰাও নিলগত। মোৰ কোনো স্থূল শৰীৰ নাই। সূক্ষ্ম শৰীৰধাৰী সকলক কোৱা হয় - এয়া ব্ৰহ্মা, এয়া বিষ্ণু, এয়া শংকৰ। নামতো শৰীৰৰে নহ'ল জানো। আত্মাৰতো নহয়। আত্মাই শৰীৰ ধাৰণ কৰে, তেতিয়া শৰীৰৰ নাম দিয়া হয়। কাৰোবাৰ মৃত্যু হ'লে কোৱা হয় অমুকে শৰীৰ এৰিলে। নামতো শৰীৰতে থাকি যায়, পুনৰ অন্য শৰীৰ লয়। সকলোৰে শৰীৰৰ নাম থাকে। তোমালোক সন্তানসকল মোৰ হৈছা যেতিয়া তোমালোককো অন্য নাম দিওঁ। যেনেদৰে গুৰু লোকসকলে নাম দিয়ে। আজিকালি কন্যাৰ বিয়া হ'লে নামো সলনি হৈ যায়। পুৰুষৰ সলনি নহয় কাৰণ তেওঁলোকে নিজৰ নামেৰে ধান্দা (জীৱিকা নিৰ্বাহৰ বাবে কৰ্ম) কৰিব লাগে। মাতাসকলৰতো ধান্দা নাথাকে, সেয়েহে তেওঁলোকৰ নাম সলনি হ'ব পাৰে। পুৰুষ সকলৰ ইঞ্চুৰেঙ্গ (বীমা), ধান্দা আদিত নাম থাকে। এতিয়া পিতাই বুজায় - সকলোৱে স্মৰণতো কৰে - আপুনিয়ৈ মাতা-পিতা হোৱা আৰু সংগী হোৱা, নাৱৰীয়া হোৱা, আপুনিয়ৈ আমাক লগত লৈ যোৱা। চোৱা, কিমান সম্বন্ধৰে আহে। শৰীৰ এৰি পুনৰ আপোনাৰ লগত যাব লাগিব। তোমালোক সন্তানসকলে জানা -নাৱৰীয়াই আমাক লগত লৈ যাব।

পিতাৰ কিমান মহিমা আছে! তেওঁ আকৌ কেতিয়া আহিব? কেতিয়া আহি সংগী হ'ব? এইটো নাজানে। কয় যেতিয়া ভক্তি মাৰ্গৰ অন্ত হয় তেতিয়া ভক্তসকলক ৰক্ষা কৰিবলৈ মই আহিবলগীয়া হয়। মই নাৱৰীয়া হৈ উভতাই লৈ যাব লাগে। তোমালোকে জানা কেনেকৈ আহি মাতা-পিতা হয়। তেওঁকেই নাৱৰীয়া, গুৰু বুলি কোৱা হয়। ছিঃ ছিঃ দুনিয়া, জীৱন বন্ধনৰ পৰা জীৱন মুক্তিলৈ লৈ যায় সেই কাৰণে তেওঁক পতিত-পাৱন, নাৱৰীয়া বুলি কোৱা হয়। সত্যযুগক নতুন দুনিয়া বুলি কোৱা হয়। দুনিয়াটো এইখনেই মাত্ৰ পুৰণা দুনিয়াৰ বিনাশ হয়। যেনেকৈ পুৰণা ঘৰত থাকি নতুন

ঘৰ সজাই পুৰণা ঘৰ এৰি দিয়া হয় সেইদৰে ইয়াতো যেতিয়া স্থাপনা হৈ যায় তেতিয়া পুৰণা দুনিয়াৰ বিনাশ হয়। ত্ৰিমূৰ্তিৰ অৰ্থও বুজোৱা হৈছে। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰা - এয়া পৰমপিতা পৰমাত্মাৰেই কাম। তেওঁৰ (ব্ৰহ্মা) দ্বাৰা কৰায় কাৰণ কৰণকৰাৱনহাৰ হয়। পিতাই আহি সন্মুখত বুজায়। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা সহজ ৰাজযোগ আৰু জ্ঞান তোমালোক ব্ৰহ্মা মুখ বংশাৱলী সকলক শিকাও। ভৱিষ্যত 21 জন্মৰ কাৰণে তোমালোকে পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি দেৱী-দেৱতাৰ পদ প্ৰাপ্ত কৰিবা।

তোমালোকে জানা যে আমি মাতা-পিতাৰ পৰা পঢ়ি আছো, এইখন হৈছেই ঈশ্বৰীয় বিশ্ব-বিদ্যালয়। যদি পঢ়া এৰি দিয়া তেন্তে বুজা যাব যে এওঁৰ ভাগ্যত নাই। পঢ়াশালীটো চলিয়েই থাকিব। পিতা আহি এই ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰৰ দ্বাৰা পঢ়ায়। সেয়েহে সন্তানসকল য'তেই নাথাকক যি সেৱা কেন্দ্ৰতেই নাথাকক, এইটো জানে যে পাৰলৌকিক পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ দ্বাৰা আমি জীৱন মুক্তি অথবা ৰাজ পদৰ উত্তৰাধিকাৰ প্ৰাপ্ত কৰিব লাগিব। যদি আমি পঢ়া এৰি দিওঁ তেন্তে উত্তৰাধিকাৰ প্ৰাপ্ত কৰিব নোৱাৰিম। পিতাতো লগত লৈ যাবলৈ আহিছে, নতুন দুনিয়া স্থাপনা হৈ যাব আৰু সকলোকে নাৱৰীয়াই লগত লৈ যাব। তোমালোকে নাৱৰীয়াকো জানা আৰু যাৰ দ্বাৰা স্থাপনা, বিনাশ আৰু পালনা কৰে তেওঁলোককো জানা। আকৌ এই পঢ়াৰ দ্বাৰা যিয়ে লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হৈ ৰাজ্য কৰে তেওঁলোককো তোমালোকে জানা। যিয়ে যিমান পঢ়িব....., পঢ়া নপঢ়িলে পদ ভ্ৰষ্ট হৈ যাব। এয়া হল ৰাজযোগৰ পঢ়া। বহুত সন্তানে পঢ়ি পঢ়ি ভাগৰি যায়। নপঢ়া মানে ভাগৰি পৰা। কয় - আগলৈ আৰু মই পঢ়িব নোৱাৰোঁ। এই পঢ়াত খৰচৰ কথাতো নাই। সেই পঢ়াত দুখীয়াসকলে পঢ়াৰ খৰচ দিব নোৱাৰিলে পঢ়িবলৈ এৰি দিয়ে। কিন্তু যিসকলৰ পঢ়াত ভাল ৰাপ থাকে তেওঁলোকে চৰকাৰ ওচৰত যদি আবেদন কৰে যে মই পঢ়িব বিচাৰোঁ কিন্তু পইচা নাই তেতিয়া চৰকাৰে পঢ়াৰ খৰচ দি দিয়ে। যিকোনো উপায়ে অনুৰোধ কৰে যে মই পঢ়িব বিচাৰোঁ, মোৰ পিতাৰ ওচৰত পইচা নাই, মোক সহায় কৰক। চৰকাৰৰ ওচৰত পুঁজি নাথাকিলে প্ৰত্যাখ্যান কৰি দিয়ে। ভাবে মইটো নিশ্চয় পঢ়িব লাগিব, কিন্তু কি কৰোঁ? কোনো চহকী বা দানী পুৰুষৰ ওচৰ চাপিব। মোৰ মাতা-পিতা দুখীয়া, মই পঢ়ি সেৱা কৰিব বিচাৰোঁ, আপুনি মোক সহায় কৰিব পাৰিবনে? যি ধাৰ্মিক মনৰ হ'ব তেওঁ সহায় কৰিব। কন্যাসকলে এনেকুৱা অনুৰোধ কৰিব নোৱাৰে, পুৰুষে কৰিব পাৰে। পঢ়াৰ দ্বাৰা বহুত উপাৰ্জন হয়, ইয়াত তোমালোকে পঢ়িবও লাগে লগতে চুক্তি কৰিবও লাগে। পিতা সদাগৰ, ৰত্নাগৰ আৰু জ্ঞানৰ সাগৰ হয়।

মাতা-পিতা বেহদৰ জ্ঞান সাগৰে কয় - মই কল্পৰ পূৰ্বৰ দৰে তোমালোকক ৰাজযোগ শিকাই ৰজাৰো ৰজা কৰি গঢ়ি তোলা। সকলো পইণ্টচ (টোকা) ধাৰণ কৰিব লাগে। পৰিপক্ক বুদ্ধিৰ সকলে ভালদৰে ধাৰণ কৰিব পাৰে। বুদ্ধিৰ ওপৰতেই সকলো নিৰ্ভৰশীল। কাৰোবাৰ বুদ্ধি সতোগ্ৰধান, কাৰোবাৰ সতোগ্ৰধান, কাৰোবাৰ ৰজোগ্ৰধান, তমোগ্ৰধান। সেই স্কুলতো বিদ্যাৰ্থীয়ে জানে তেওঁৰ বুদ্ধি কেনেকুৱা। সতোগ্ৰধান বুদ্ধিৰ সকল পাছ ৱিথ্ অনাৰ (সন্মান সহকাৰে উত্তীৰ্ণ) হয়। তেওঁলোককে মনিটৰ (উপদেষ্টা, পৰ্যবেক্ষক) আদি বনোৱা হয়। স্কলাৰশ্বিপো (বৃত্তি) পাই যায়। এয়া আকৌ বেহদৰ স্কুল। ইয়াতো সতোগ্ৰধান, ৰজোগ্ৰধান, তমোগ্ৰধান, বুদ্ধিৰ আছে। ইয়াত মৰ্যদা একেই। এয়া হৈছেই ৰাজযোগ। ঈশ্বৰীয় পঢ়া সকলোৰে বাবে একেই। পিতাই কয় - মই তোমালোক সন্তানসকলক ৰাজযোগ শিকাও। গতিকে যিমান পুৰুষাৰ্থ কৰিবা সিমান উচ্চ পদ প্ৰাপ্ত কৰিবা। উচ্চ পদৰ বিষয়েতো বুজি পাইছা। ক্ৰম অনুযায়ী পদ পাবা। পিতাৰতো সকলোৰে প্ৰতি মৰম আছে। সকলোকে মায়াৰ শিকলিৰ পৰা মুক্ত কৰিবলৈ আহিছে। অন্য কোনেও এনেদৰে ক'ব নোৱাৰে যে মই তোমালোকক কল্পই-কল্পই ৰাজযোগ শিকাও। এনেকৈ পিতাইহে কয় কল্পই-কল্পই, কল্পৰ সংগমত যুগত মই আহো। মনুষ্যই আকৌ যুগে যুগে বুলি লিখি কিমান ভুল কৰি দিলে। পিতাই কয় - মই পতিত-পাৱন হওঁ। মই কলিযুগৰ অন্ত

আৰু সত্যযুগৰ আদিৰ সংগমত তোমালোকক পৱিত্ৰ কৰিবলৈ আহে। বৰ্তমান সময়ত বাবাৰ আগমন হৈছে সেয়েহে ভালদৰে পঢ়িব লাগে, বিনাশো হ'ব। ২০ নখৰ জোৰ দি পঢ়িব লাগে, সাহস দেখুওৱাব লাগে। পঢ়া এৰিব নালাগে। যিয়ে পঢ়া এৰি দিয়ে তেওঁ অনুত্তীৰ্ণ হৈ অধঃপতিত হৈ যায়। সন্তানসকলক সাৱধান কৰি দিয়া হয়। কোনোধৰণৰ কাম বা ক্ৰোধৰ বা লোভ, মোহৰ ভূত আহিব নালাগে। অন্তৰৰ দৰ্পণত নিজকে চাই থাকা - মই লক্ষ্মীক বৰণ কৰাৰ যোগ্য হওঁনে? নাৰদৰো এটা দৃষ্টান্ত দিয়া হয়। ভক্ততো তোমালোক সকলোৱে হোৱা। ভক্তিমাৰ্গত পুৰুষৰ ভিতৰত নাৰদ আৰু নাৰীৰ মাজত মীৰা উত্তম বুলি গায়ন আছে। সেয়া হৈছে ভক্তি মাৰ্গ। জ্ঞান মাৰ্গত আকৌ দেখা যায় - মন্মা-বাবাৰ নাম প্ৰসিদ্ধ হয়। আকৌ তেওঁলোকৰ বিজয় মালাও বনোৱা আছে। যিয়ে সুখ দিয়ে তেওঁক সোঁৱৰণ কৰা হয়। তেওঁৰ স্মাৰক বনোৱা হয়। এতিয়া তেওঁলোকে কি কৰিলে? কিছুমানে কলেজ খুলিলে, দান-পুণ্য বহুত কৰিলে আৰু কিনো কৰিব? এতিয়া ফিৰংগীৰ (ইংৰাজৰ) পৰা ৰাজ্য লৈ কংগ্ৰেছে ৰাজ্য কৰিলে। পিতাই কয় - এইয়াটো মৰুভূমিৰ মৰীচিকাৰ (মৃগতৃষ্ণা) নিচিনা ৰাজ্য। যিমনেই সুখ নহওঁক কিয় এয়া সকলো মৰুভূমিৰ মৰীচিকাৰ নিচিনা। বাহ্যিক ৰমক-জমক বহুত। এই বিজ্ঞানো ১০০ বছৰ ধৰি চলে। এই দাদা যেতিয়া বস্বেত সেৱাত আছিল তেতিয়া এই বিজুলী-টেলিফোন আদি একো নাছিল। এতিয়া বিজ্ঞানে কিমান আশ্চৰ্যকৰ কৰিলে। এতিয়া কিছু বছৰহে বাকী আছে। বিজ্ঞানৰ অহংকাৰ ১০০ বছৰৰ পৰা আৰম্ভ হৈছে। সত্যযুগৰ ১০০ বছৰত ক'ব নোৱাৰি কি যে কৰিব! তাত এই সকলো বস্তুৰ বল থাকে যিবোৰ তোমালোকে ইয়াৰ পৰা লৈ যোৱা। অখণ্ড, অটল, সুখ-শান্তিময় ৰাজ্য কৰিবৰ কাৰণে তোমালোকে বল লৈ যোৱা। সেয়েহে পঢ়াৰ ওপৰত বহুত মনযোগ দিব লাগে বহুত পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে।

তোমালোকে জানা যে এই মাতা-পিতাৰ পৰাই আমি অতি সুখ পাওঁ। যদি চলি চলি এৰি দিওঁ তেতিয়া নুশুনাৰ নিচিনা হ'ব। নুশুনা জনে যদি নিজৰ ধান্দাত লাগি যায় তেন্তে শেষ। যি পালে সেয়াই পালে। হাত এৰি দিলে মায়াই একেবাৰে গিলি পেলায়। গজেন্দ্ৰক (হাতীক) মায়াকপি গ্ৰাহে (ঘঁৰিয়ালে) গিলি পেলায়। এয়াটো হ'বই। তোমালোকে দেখিবলৈও পোৱা - কেনেকৈ ভাল-ভাল, ডাঙৰ-ডাঙৰ নিমন্ত্ৰণ দিওঁতা, চেণ্টাৰ (সেৱাকেন্দ্ৰ) খোলা সকলোও পঢ়া এৰি দিয়ে। এই ক্ষেত্ৰত কোৱা হয় - ড্ৰামা অনুসৰি তেওঁৰ ভাগ্যত ইমানেই আছিল। পিছত তেওঁৰ কি অৱস্থা হ'ব? মায়াই একেবাৰে খাই পেলায়। কিমান শেষ হৈ গ'ল। বহুত ধ্যানত যোৱা, খেল-পাল কৰোতা সন্তান আজি নাই। এই ধ্যান-সাক্ষাতকাৰৰ আশা কেতিয়াও ৰাখিব নালাগে। আশা ৰাখিলে আশাত বিঘ্ন আহি যায়। মায়াক ভূত প্ৰৱেশ কৰি লয়। ধ্যানৰো কিমান ভূমিকা পালন কৰিছিল। যিয়ে ৫-৭ দিন ধৰি ধ্যানত শৈশৱৰ ভূমিকাত আছিল, মহাৰাণী হৈ গৈছিল তেওঁলোক আজি নাই। ইয়াৰ পৰা কোনো লাভ নহয়। জ্ঞানত পৰিপক্ক জনহে জ্ঞান মাৰ্গত স্থিত হৈ থাকিব পাৰে। কেতিয়াও ধ্যানলৈ যোৱাৰ আশা ৰাখিব নালাগে। বাবাই যি পঢ়ায় সেয়া ধাৰণ কৰিব লাগে। যিমনে পঢ়িবা সিমনে উচ্চ পদ পাব। তোমালোক সন্তানসকলেও মনত ৰাখিব লাগে যে আমাক পৰমপিতা পৰমাত্মাই পঢ়ায়। আমি পঢ়ি ২১ জন্মৰ কাৰণে উচ্চ পদ প্ৰাপ্ত কৰো আকৌ আমিহেই পূজ্যৰ পৰা পূজাৰী হৈ যাওঁ। যি ব্ৰাহ্মণ কূলৰ হয় তেওঁলোকেহে এনেদৰে ক'ব পাৰে। আন কোনোৱে ক'ব নোৱাৰে। ভাৰতৰেই খেল বনোৱা আছে। তোমালোকে ক'বা আমি পূজ্যৰ পৰা দেৱী-দেৱতা হওঁ। পূজ্যসকলেই অধঃপতিত হৈ পুৰা ৪৪ জন্ম লওঁ। সন্তানসকলে এই সকলো কথা জানে। শিৱবাবৰ কৰ্তব্যৰ বিষয়েও তোমালোকে জানা। চেকেণ্ডত নিশ্চয়ৰে তোমালোকে উত্তৰাধিকাৰ ল'ব পাৰা। কয় - আমি ঈশ্বৰৰ হৈছো পিছত আকৌ ঈশ্বৰক ত্যাগ কৰাতো - আচৰিত নহয়নে? স্কুলত পঢ়ে, ভাল নম্বৰ লৈ উত্তীৰ্ণ হ'লে তেওঁক সু-সন্তান বুলি বুজা যাব। বিদ্যাৰ্থীয়ে নিজকে সু-সন্তান বুলি বুজিব। পিতা আৰু শিক্ষকেও ক'ব এওঁ সু-সন্তান। এই পিতা, শিক্ষক, সৎগুৰুতো এজনেই। পিতাও হয়, আকৌ শিক্ষক হৈ আমাক পঢ়ায় পিছত লগত লৈ যাব। পিতাই কয়

আমি সকলোৰে একেলগে একত্ৰিত হৈ যাম। তোমালোকৰ জ্যোতি স্তিমিত হৈ গৈছিল, এতিয়া প্ৰজ্বলিত হৈ আছে। মোৰ জ্যোতি সদায় জ্বলি থাকে - এয়া সকলো আত্মাৰে কথা। তোমালোকে জানা আমি আত্মাসকল অশৰীৰী হৈ আহিছিলো আকৌ অশৰীৰী হৈ যাব লাগিব। আমাৰ খেল পুৰা হৈ আকৌ পুনৰাবৃত্তি হ'ব। এয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিয়ে বুজি পায়।

আপুনি মাতা-পিতা.....আপোনাৰ শিক্ষাৰ কৃপাত আমি কিমান সুখ পাওঁ। এনেকুৱা মাতা-পিতাক কেতিয়াও পাহৰা বা ত্যাগ কৰা উচিত নহয়। পিতাই কয় - এনেকুৱা মাতা-পিতা, বাপদাদাক যিয়ে তোমালোকক ইমান সম্পত্তি দিয়ে, তেওঁক চিঠি লিখি থাকিলে বাবাই বুজিব - স্মৰণ কৰে। নিতৌ মুৰুলীৰ দ্বাৰা বাবাই স্নেহ সহিত স্মৰণ কৰে। সন্তানসকলৰ চিঠি পলমকৈ আহিলে বুজিব পুৰা স্মৰণ নকৰে। পিতাইতো লিখাৰ দৰকাৰ নাই। বাবাৰ মুৰুলীতো নিতৌ আছে। স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণতো বাবাই দিয়েই। তেওঁতো জাগ্ৰত জ্যোতি। সন্তানসকলক বুজায় - পত্ৰ নিশ্চয় লিখি থাকিবা। অনন্য সন্তানসকলৰ প্ৰতি চিন্তা নাই। যিসকলৰ স্থিতি অস্থিৰ, তেওঁলোকক সান্নিধ্য কৰি দিয়া হয় - পাহৰি নাযাবা, পঢ়ি থাকিবা। বাবাৰ ওচৰলৈ সকলো বাতৰি আহি থাকে। ৰেজিষ্টাৰতো নাম থাকে। সোধে এইজন সন্তান অনুপস্থিত কিয়? সদায় অনুপস্থিত থাকিলে বুজা যায় - মৰি গ'ল। বাবাই সোধে - অমুক সন্তানৰ কোনো খবৰ নাই? তেতিয়া লিখিত ৰূপত জনায় অমুক এতিয়া নাহেই, সংশয়-বুদ্ধিৰ হৈ গ'ল। অচ্ছা, আগলৈ সম্ভৱতঃ নিশ্চয় বুদ্ধিৰ হৈ যাব। অচ্ছা।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতাৰ বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) বিজয় মালাত অহাৰ সাহস দেখুওৱাৰ লাগে। সোঁৱৰণৰ যোগ্য হ'বলৈ সকলোকে সুখ দিব লাগে।
- (2) একান্ত বাধ্য বিদ্যাৰ্থী হৈ পিতা-শিক্ষকৰ নাম প্ৰসিদ্ধ কৰিব লাগে। কেতিয়াও কাম বা ক্ৰোধৰ বশীভূত হৈ ওলোটো কৰ্ম কৰিব নালাগে।

***বৰদান:-** সকলো আত্মিক খাজনাৰে সম্পন্ন হৈ সদায় সন্তুষ্ট হৈ থাকোতা অলৰাউণ্ড (সৰ্বতোমুখী) সেৱাধাৰী হোৱা সৰ্বতোমুখী সেৱাধাৰী অৰ্থাৎ মাষ্টৰ সুখ দাতা, মাষ্টৰ শান্তি দাতা, মাষ্টৰ জ্ঞান দাতা। দাতা সদায় সম্পন্ন মূৰ্ত হয়। নিজে যেনেকুৱা হ'ব আনকো তেনেকৈ গঢ়ি তুলিব। আত্মিক সেৱাধাৰী অৰ্থাৎ 'এভাৰেদি' (সদা প্ৰস্তুত) আৰু 'অলৰাউণ্ড' (সৰ্বতোমুখী)। অলৰাউণ্ডৰ তেৱেঁই হ'ব পাৰে যিয়ে সম্পন্ন হয়, সম্পন্ন জনেই সন্তুষ্ট হৈ থাকিব আৰু সকলোকে সন্তুষ্ট কৰিব। কোনো প্ৰকাৰৰ অপ্ৰাপ্তিয়ে অসন্তুষ্টতাৰ সৃষ্টি কৰে। সন্তুষ্ট থকা আৰু সন্তুষ্ট কৰাৰ বিধি হৈছে সম্পন্ন আৰু দাতা হোৱা।

***প্ৰোগান:-** শুভ ভাবনা, শুভ কামনাৰ গ'ল্ডেন গিফট (সোণালী উপহাৰ) লগত থাকিলে যি কোনো আত্মাকে পৰিৱৰ্তন কৰিব পাৰিবা।

!!ওঁম্ শান্তি!!
